

Arrest

nr. 182 783 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 25 november 2016.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.10.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

T(...), S(...)
nationaliteit: Kosovo
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 19.10.2016 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt dat er geen identiteitskaart, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit weergeven werden voorgelegd.

Nochtans werd bij de aanvraag wel degelijk een identiteitskaart van de 'United Nations Interim Administration Mission in Kosovo' die werd uitgereikt op 3 augustus 2001 en verstreek op 3 augustus 2006 voorgelegd.

Artikel 9 ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat het identiteitsdocument dat wordt voorgelegd door de vreemdeling die wenst te worden geregulariseerd om medische redenen moet voldoen aan de volgende voorwaarden:

*“1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.”*

De identiteitskaart van de verzoekende partij voldoet ontegensprekelijk aan deze voorwaarden.

De bestreden beslissing motiveert echter hoegenaamd niet waarom deze identiteitskaart niet als een bewijs van identiteit kan worden aanvaard.

II.1.2. Sterker zelfs, het lijkt erop of de verwerende partij heeft het identiteitsdocument van de verzoekende partij zelfs over het hoofd gezien.

Uit de motivering is althans toch niet te blijken dat zij deze kaart ooit bestudeerd heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat de motivering alleszins niet draagkrachtig is en de bestreden beslissing geenszins kan schragen.

In die zin werd dan ook de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, manifest geschonden:

"Art 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

I11 3 In casu is van een uitdrukkelijke en afdoende motivering die de feitelijke overwegingen bevat die aan de beslissing ten grondslag liggen geen sprake.

De motivering geeft immers hoegenaamd niet aan het identiteitsdocument van de verzoekende partij nog maar gezien te hebben, laat staan waarom het volgens de verwerende partij niet zou kunnen worden aanzien als een identiteitsdocument.

In die zin werden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen manifest geschonden.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet werd eveneens geschonden aangezien aan de verzoekende partij ten onrechte de medische regularisatie werd geweigerd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota het volgende:

"Verzoeker beweert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vergezeld werd van een kopie van een identiteitskaart van de 'United Nations Interim Administration Mission in Kosovo' die werd uitgereikt op 3/8/2001 en verstreek op 3/8/2006. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de ontvangen stukken betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen kopie bevatten, noch van het door betrokkene aangehaalde document, noch van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Diengevolge werd de aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het loutere feit dat verzoeker verklaarde dat zij een document (kopie van een identiteitskaart of paspoort) toevoegde doet geen afbreuk aan het feit dat er geen kopie van een identiteitskaart of paspoort werd toegevoegd."

2.1.3. De bestreden beslissing stelt dat er geen identiteitskaart, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit weergeven worden voorgelegd. Zij steunt op artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een aanvraag op grond van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard *"indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat"*.

De tweede paragraaf van artikel 9ter, waarnaar wordt verwezen, bepaalt het volgende:

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de uitzondering op de verplichting om de identiteit aan te tonen. De betwisting betreft echter de vraag of de identiteitskaart van de 'United Nations Interim Administration Mission in Kosovo', uitgereikt op 3 augustus 2001 en verstreken op 3 augustus 2006 waarnaar de verzoekende partij verwijst, al dan niet werd neergelegd naar aanleiding van de huidige aanvraag. De verzoekende partij betoogt van wel, de verwerende partij daarentegen stelt in de nota dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de ontvangen stukken geen kopie van de identiteitskaart bevatten.

De verwerende partij kan worden gevolgd: nazicht van het administratief dossier leert dat er zich geen kopie van de identiteitskaart waarvan verzoekende partij stelt dat zij deze heeft bijgevoegd bij de aanvraag op basis van 9ter van de Vreemdelingenwet, in het administratief dossier bevindt. De vaststelling dat er bij de inventaris van de aanvraag melding wordt gemaakt van het "paspoort van verzoekende partij", noch de loutere bewering van de verzoekende partij dat zij het stuk wel heeft neergelegd, kunnen in casu soelaas brengen. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om minstens een begin van bewijs bij te brengen van hetgeen zij meent te kunnen stellen. *In casu* is er geen enkel begin van bewijs voorhanden zodat de Raad niet anders kan dan vaststellen dat het kwestieuze stuk niet werd overgemaakt zodat de verwerende partij er ook geen rekening mee kon houden of erover kon motiveren.

2.1.4. Deze vaststelling volstaat om het middel te verwerpen. .

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het luidt als volgt:

"Il 2 1 Zoals in het eerste middel reeds aangegeven, heeft de verzoekende partij er het raden naar of de verwerende partij het identiteitsdocument, uitgereikt door de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo' wel onderzocht heeft.

Het eerste middel zou dus in principe afdoende moeten zijn om de vernietiging van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Ondergeschikt wenst de verzoekende partij nog op te merken dat het feit dat de geldigheidsdatum van het paspoort is overschreden geenszins betekent dat de verzoekende partij niet langer de nationaliteit, vermeld op dit document, bezit.

Il.2.2. De verwerende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 d.d. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat;

"volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld."

In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar identiteitskaart. Het feit dat dit document op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie reeds vervallen zou zijn, doet deze waarachtigheid niet teniet.

De identiteitskaart van de verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

II.2.3. Het redelijsbeginsel is eveneens geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.

De verzoekende partij verblijft sinds 18 januari 2010 ononderbroken in België. Zij is sinds haar aankomst in België nooit teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Haar identiteit werd lopende de medische regularisatieprocedures waarop een antwoord kwam dd. 22 januari 2013 bijvoorbeeld niet in twijfel getrokken (stuk 4).

Het is aldus een raadsel waarom de verwerende partij meent dit thans wel te moeten doen. De twijfel die de verwerende partij thans meent te moeten uiten lijkt dan ook eerder ingegeven te zijn door 'les besoins de la cause'.

De verwerende partij handelt kennelijk onredelijk wanneer zij stelt dat de identiteit van de verzoekende partij niet zou bewezen zijn.

II 2.4. Bovendien dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" zijn of haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetwijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake. In de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetwijziging versoepeld wordt.

Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een

Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof.

11.2.5. In die zin werden de artikelen 9ter Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet werd aangetoond dat de identiteitskaart waarvan sprake werd neergelegd in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing.

Voorts, waar de verzoekende partij onder verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof stelt dat ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt, kunnen worden aangenomen, moet erop worden gewezen dat zij niet beweert, laat staan aantoon, dat zij dergelijke andere documenten heeft neergelegd. Deze argumentatie is dan ook niet dienstig.

Ten slotte, waar de verzoekende partij nog betoogt dat haar identiteit in het kader van andere medische regularisatieprocedures niet in twijfel werd getrokken, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, en dat, aangezien dat niet het geval is, de aanvraag onontvankelijk moet worden bevonden en dat de verzoekende partij niet aantoon, dat dit standpunt onwettig of kennelijk onredelijk is.

2.2.3. Het tweede middel is evenmin gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS